

Ders 8

LESSON 8

Doğruluk Yolu

THE WAY OF RIGHTEOUSNESS

Adem'in Günahının Sonucu

WHAT ADAM'S SIN PRODUCED

Yaratılış 3

Dinleyici dostlar, size **esenlik olsun**. Ön gördüğü doğruluk yolunu herkesin anlamasını ve bu yola boyun eğmesini isteyen ve O'nun ile sonsuza kadar gerçek esenliğe sahip olmasını arzulayan esenlik Rabbi Tanrı'nın adı ile sizleri selamlıyoruz. *Doğruluk Yolu* programınızı sunmak üzere bugün tekrar sizler ile beraber olabildiğimiz için mutluyuz.

Tevrat'ta yaptığımız çalışmada, Rab Tanrı'nın ilk insanları Kendi benzeyişinde yarattığını öğrenmiştik. Aynı zamanda Tanrı'nın onları neden yarattığını da öğrendik. Tanrı, yarattığı insanların Kendisini tüm akılları, tüm yürekleri ve tüm güçleri ile sevmelerini istedi ve tüm bunların bir sonucu olarak insanlar Tanrı ile sonsuza kadar harika ve derin bir ilişkinin tadını çıkaracaklardı.

Böylece Tanrı'nın, Adem'in Tanrı'yı O'na itaat edecek kadar sevip sevmediğini görmek amacı ile nasıl Adem'in önüne **basit bir deneme** koyduğu görmüş olduk. Tanrı ilk kadın yaratılmadan önce Adem'e buyruk vermişti: "*Bahçede istediğin ağacın meyvesinden yiyebilirsin. Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından yememelisin. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.*" (Yaratılış 2:16,17) Böylece Tanrı Adem'i denedi ve itaatsizliğinin cezasının ölüm ve O'ndan ayrılık olacağı konusunda Adem'i uyardı. Tanrı Adem'i sevdi ve O'nun Kendisi ile paydaşlıktan sonsuza kadar zevk almasını istedi. Ama her şeye rağmen, son programımızda **Adem ve Havva'nın** şeytanı dinlediklerini ve Tanrı'nın yasaklamış olduğu ağacın meyvesinden yiyerek **Tanrı'ya itaatsizlik ettiklerini** okuduk.

Bugünkü planımız, çalışmamıza Tevrat'ta Yaratılış kitabının üçüncü bölümünde devam etmek ve **Adem ve Havva Tanrı'ya karşı günah işledikten sonra ne olduğunu** görmek. Kutsal Yazılar, yedinci ayette şöyle der: "*sonra ikisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.*" (Yaratılış 3:7)

Adem ve Havva'nın Tanrı'ya itaatsizlik etikten sonra yaptıkları ilk şey nedir? **Duydukları utanç ve suçluluğu örtmeye çalıştılar!** Adem ve Havva'nın, iyilik ile kötülüğü bilme ağacından yemeden önce, "*her ikisinin de çıplak olduklarını, ama henüz utanç nedir bilmediklerini*" (Yaratılış 2:25) daha önce öğrenmiştik. Ama şimdi bedenleri ile ilgili bu düşünceleri değişmişti. Şimdi onları yargılaması gereken Kutsal Olan'ın önünde utandılar ve kendilerini suçlu hissettiler. Bundan dolayı utançlarından kurtulmak amacı ile bir incir ağacından koparttıkları yaprakları birbirlerine birleştirerek kendilerine önlükler yaptılar ve çıplak bedenlerini örttüler. Ancak bedenlerine giydikleri bu yaprak önlükler yüreklerindeki suç ortadan kaldırmak konusunda hiç bir şeye yaramadı.

Kutsal Yazılar daha sonra şöyle der: “Derken Adem ve Havva günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı’nın sesini duydular. O’ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.” (Yaratılış 3:8) günah işlemelerinden sonra her şey Adem ve Havva için öylesine farklı olmuştu ki! Tanrı’ya itaatsizlik etmeden önce, onlar ile yürüyüş yapmak için Tanrı’nın bahçeye her gelişinde büyük sevinç duyarlardı. Ama şimdi O’nun yaklaştıklarını duydukları zaman **korku ve utanç** ile sarsıldılar ve **Tanrı’dan kaçıp** ağaçların arasına **gizlenmeye çalıştılar**. Adem neden korktu ve saklandı? Bunun nedenini anlamak zor değildir. Eğer biri hırsızlık yaparak bir başkasının tarlasından çalarsa, tarlanın sahibinin sesini duyduğu takdirde ne yapacaktır? Saklanma girişiminde bulunacaktır. Aynı şekilde, Tanrı’nın yasakladığından almış olan Adem de saklanmaya çalışıyordu. Adem, Tanrı’ya karşı suç işlemiş olduğunu çok iyi biliyordu.

Adem’in, Tanrı’nın buyruğuna itaatsizlik ettikten sonra korkması gerekiyor muydu? Kesinlikle, evet! Neden? Çünkü Tanrı onunla çok açık konuşmuştu: “*İyilik ve kötülüğü bilme ağacından yediğin gün, kesinlikle ölürsün!*” Tanrı, Sözü’nü uygulayacak mıydı? Adem gerçekten ölecek miydi? Bu konuda sizin düşünceniz nedir? **Tanrı, yaratmış olduğu insanları gerçekten cezalandıracak mıydı?** Woloflar, bir soruya başka bir soru ile yanıt verilmemesi gerektiğini söylerler, ama bir soruya verebileceğimiz en iyi yanıt bir başka sorudur. **Rab, eski adı Lüsifer olan Şeytan’a üzerindeki Tanrı egemenliğini reddettikten sonra ne yaptı?** Tanrı, günah işleyen Şeytan’ı ve meleklerini beraat ettirdi mi? Hayır, onları beraat ettirmedi! Tanrı, onları kutsal Huzurundan kovdu. Ve yalnızca bunu yapmakla kalmadı, aynı zamanda onlar için sonsuz ateşi de yarattı! Adem de aynı Şeytan gibi Tanrı’nın kendi üzerindeki egemenliğini reddetmişti. Tanrı, “O kadar önemli bir mesele değil!” diyerek Adem’i yargılamadan onun özgürce çekip gitmesine izin verebilir miydi? Asla! **Tanrı kutsaldır ve günahı yargılamak zorundadır!** Şimdiye kadar var olmuş en harika insanlardan biri olan Leonardo da Vinci’nin bir sözünü aktaralım: “Kötülüğü cezalandırmayan kişi, kötülüğün yapılmasını buyurmuş olur!” Tanrı kötülüğü hiç bir zaman onaylayamaz. Kötülüğü cezalandırmak zorundadır. Peygamber Habakkuk şöyle yazdı: “*Ya RAB, kutsal Tanrım..kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin, haksızlığı hoş göremezsin!*” (Habakkuk 1:12,13) “*Rab, halkını yargılayacak. Diri Tanrı’nın eline düşmek, korkunç bir şeydir!*” (İbraniler 10:30,31) Tanrı’nın kutsal doğası, O’nun her günahı yargılamasını ve cezalandırmasını talep eder. Bundan dolayı O’nun günahları nedeni ile Adem ve Havva’yı yargılaması gerekliydi. Bir sonraki ayette okuduğumuz şu ifade ayette bu nedenle yer alır: “*Rab Tanrı, Adem’e ‘Neredesin?’ diye seslendi.*” (Yaratılış 3:9)

Adem günah işledikten sonra Tanrı ne yaptı? Tanrı Adem’e seslenerek onun peşinden gitti: “*Neredesin?*” Adem mi Tanrı’yı aradı? Hayır! Adem Tanrı’dan saklanmaya çalışıyordu! Tanrı Adem’e neden seslendi? Adem’in nerede olduğunu bilmiyor muydu? Her şeyi gören ve bilen Tanrı Adem’in nerede saklandığını çok iyi biliyordu. Tanrı, Adem’e seslendi, çünkü Adem’in işlediği günahı O’nun önünde fark etmesini ve itiraf etmesini istedi. İtaatsizlik etmiş olmasına rağmen Tanrı Adem’i hala seviyordu.

Tanrı, “*Neredesin?*” dediği zaman Adem nasıl karşılık verdi? Kutsal Yazılar bu konuya şöyle değinirler:

“*Adem, ‘Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim’ dedi. RAB Tanrı, ‘Çıplak olduğumu sana kim söyledi?’ diye sordu, ‘Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?’ Adem, ‘Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim’ diye yanıtladı. RAB Tanrı kadına, ‘Nedir bu yaptığın?’ diye sordu. Kadın, ‘Yılan beni aldattı, o yüzden yedim’ diye karşılık verdi.*” (Yaratılış 3:10-13)

Adem ve Havva'nın Tanrı'ya nasıl yanıt verdiklerini duydunuz mu? **Her biri diğerini suçlamaya çalıştı.** Adem söylediği sözler ile hem Tanrı'yı hem de Havva'yı suçladı: Benim suçum değil! **Senin** bana verdiğin kadın – **o kadının** suçu! Havva ise söyledikleri ile yılanı suçladı: Beni suçlama – beni **yılan** aldattı. Her şeye rağmen insanın yüreğini bilen Tanrı, **her ikisinin de suçlu olduklarını** biliyordu. Onlara ağacın meyvesini yediren Tanrı değildi. Aynı şekilde Şeytan da bunu yapmamıştı. Şeytan insanları ayartabilir ve kandırabilir, ama o hiç kimseyi günah işlemesi için zorlayamaz. Şeytan Hava'yı aldattı, ama Havva'nın yaptığı Tanrı'nın gözünde yine de hala günahlı. Adem'e gelince, Kutsal Yazılar bize aldatılanın, o olmadığını söylerler. (1.Timoteos 2:14) Adem kendi yolundan yürümeyi bilinçli olarak seçti. Adem Tanrı'nın ne buyurmuş olduğunu çok iyi biliyordu, ama doğruluk yolundan sapmayı ve kötülük yolundan yürümeyi seçti. Ve yalnızca Tanrı'ya itaatsizlik etmek ile yetinmedi, aynı zamanda suçu diğerlerinin üzerine atarak işlediği günaha bir günah daha ekledi.

Aynı şey günümüze kadar gelmiştir ve devam edip gitmektedir; insanlar kendi işledikleri suçlar için hala başkalarını suçlamayı sürdürürler, ama Tanrı gerçeği bilir. Kutsal Yazılar aracılığı ile Tanrı, insanlara seslenerek, **'Neredesiniz?'** demektedir. Bana yanıt verin. Ne yaptınız? Sözüme inanmayı ve itaat etmeyi neden reddediyorsunuz? İyiliğimi neden hor görüyorsunuz? Kendi işlediğiniz günahlar için neden başkalarını suçlamaya çalışıyorsunuz? *"Rab şöyle diyor: 'Varlığım hakkı için her diz önümde çökecek, her dil Tanrı olduğumu açıkça söyleyecek.' Böylece her birimiz kendi adına Tanrı'ya hesap verecektir."* (Romalılar 14:11, 12)

Şimdi Tanrı'nın, yılanı, Havva'yı ve Adem'i nasıl yargıladığını görmek için okuduğumuz üçüncü bölümde ilerleyelim. Kutsal Yazılar şöyle der:

"Bunun üzerine RAB Tanrı yılanı, 'Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisi sen olacaksın' dedi. 'Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin. Senin ile kadını, onun soyu ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.' RAB Tanrı kadına, 'Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim' dedi, 'ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek.' RAB Tanrı Adem'e, 'Karnının sözünü dinlediğin ve sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi' dedi, 'yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek, ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.'" (Yaratılış 3:14-19)

İşledikleri günahın neden olduğu sonuçları görüyor musunuz? Üzüntü ve acı, dikenler ve çalılar, zahmet ve ter, hastalık ve ölüm. Evet, *"günahın ücreti ölümdür!"* (Romalılar 6:23) Tanrı, yasak ağacın meyvesinden yedikleri takdirde Adem ve Havva'ya ne olacağını söylemişti? *Ondan yediğiniz gün, kesinlikle ölürsünüz.* Adem ve Havva yasaklanmış meyveyi yedikleri gün gömüldüler mi? Hayır. Ama o gün öldüler mi? Aslında öldüler! O aynı günde, **Adem ve Havva, canlarının içinde öldüler**, çünkü Tanrı ile olan ilişkileri sona erdi.

Daha önce öğrenmiş olduğumuz gibi, **ölüm Tanrı'dan ayrılmaktır.** Adem ve Havva Tanrı'ya itaatsizlik ettikleri zaman, kendilerini **Yaşam Kaynağından**, Tanrı'dan ayırdılar. Şeytan'ın söylediklerine inanmayı seçtikleri ve onun ile yürüdükleri zaman, bir ceza olarak Tanrı ile olan ilişkilerini kaybettiler ve Tanrı'nın yaşamında ortak oldukları paylarını yitirdiler. Tanrı'nın düşmanları haline geldiler, çünkü Tanrı'nın düşmanı olan Şeytan'ın tarafına geçtiler. Tanrı ile olan ilişkileri ölmüştü. Bu konuyu örnekleyecek olursak, diyelim ki bir düşmanınız var ve arkadaşınız onun tarafına geçiyor, o zaman arkadaşınızın düşmanınıza

dönüştüğü doğru değil midir? Arkadaşınız ile olan ilişkiniz ölmüştür. Kullandığımız şu atasözündeki ifade gibi: “Arkadaşınızın düşmanı, sizin düşmanınızdır.” (Wolof atasözü; Türkçe’deki karşılığı: “Arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim.”) Aynı şekilde, Şeytan’a itaat eden kişi, Tanrı’nın düşmanıdır. Günah, insanı Tanrı’dan ayırır.

Bugünkü programımıza son vermeden önce, anlamamız ve hatırlamamız gereken bir şey var. O da şudur: Her birimiz bu dünyaya *suçlarımızın ve günahlarımızın içinde ölü olarak* geldik (Efesliler 2:1) ve “*Tanrı’nın yaşamına yabancıydık*” (Efesliler 4:18) Bundan hoşlanamayabiliriz, ama Tanrı’nın Sözü’nde söylenen budur. Adem, Tanrı’ya itaatsizlik ettiği gün bir **günahkar** haline geldi. Günah işleyen Adem, insan soyunun babasıdır. Bu nedenle, Adem’in günahının sonucu, **tüm soyunun günahkarlar haline gelmesidir**. “*Bir sıçan yalnızca yeri kazan başka bir sıçanı doğurur.*” (Wolof atasözü; Türkçe’deki karşılığı: “Armut dalının dibine düşer.”) Aynı zamanda, Adem’in günahı, onun **Tanrı’dan ayrılmasına neden oldu**. Üzerindeki tanrı egemenliğini reddeden Adem, tüm yaşayanların babasıdır. Bunun sonucu olarak, **Adem’in tüm soyu Tanrı’dan ayrı olarak dünyaya gelir**. Wolof atasözünün dediği gibi: “Bir salgın hastalık, o hastalığın ilk ortaya çıktığı kişi ile sınırlı kalmaz.” Tanrı Sözü’nde beyan edilen gerçek tam olarak bunun gibidir: “*Günah bir insan aracılığı ile, ölüm de günah aracılığı ile dünyaya girdi, böylece ölüm bütün insanlara yayıldı, çünkü hepsi günah işledi.*” (Romalılar 5:12)

Kendisini Tanrı’dan ayıran atamız Adem, **bir ağaçtan kesilmiş bir dala benzer**. Dal eğer ağaçtan ayrılırsa ne olur? Kurur ve ölür. Ve kesilen dalın parçaları olan dallara ne olur? Onlar canlı mıdır? Hayır, onlar da ölüdürler, çünkü kuru dala ait olan parçalardır. Aynı şekilde, **Adem’in tüm çocukları** kesilmiş olan dalın **küçük parçalarına benzerler**. Adem, işlediği günah nedeni ile kurumuş dala benzer ve biz onun ile birizdir. Atamız Adem’in günahı, hepimizi etkilemiştir. Hepimiz onun karakterine ve mahkumiyetine ortak olduk.

Peygamber Davut, Mezmurlar’da şöyle yazdı: “*Nitekim suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı.*” (Mezmur 51:5) Günah daha çok AIDS hastalığına benzer – bu korkunç hastalık dünyanın her tarafına yayılmıştır. AIDS bir kez birinin bedenine girdiği zaman, o bedeni asla terk etmeyecektir. AIDS hastalığı olan kişi, bu hastalığı çocuklarına bulaştırabilir. AIDS bir katildir ve insan bu hastalığın tedavisini henüz bulamamıştır. Günah da buna benzer. AIDS tüm yeryüzüne yayılmış olan korkunç bir felakettir. **Günah bir katildir**, insanın sonsuza kadar mahvolmasına neden olur ve **insan kendi başına ölüme çözüm bulamamıştır**.

Ama yine de, bugün Tanrı’yı mutlu yürekler ile övüyoruz, çünkü Tanrı’nın Kendisi bizi günahın cezasından ve günahın gücünden kurtarmak için bir çözüm hazırlamıştır. Tanrı isterse, bir sonraki programımızda, Tanrı’nın, Adem ve Havva’ya ve onların tüm soyuna, günahkarları günahattan, Şeytan’dan ve cehennemden kurtarmak için dünyaya gelecek olan güçlü Kurtarıcı ile ilgili olarak nasıl harika bir vaat verdiğini göreceğiz.

Dinlediğiniz için teşekkürler...

Peygamber Davut tarafından kaleme alınan şu sözler üzerinde düşünürken Tanrı sizi bereketlesin:

“*Nitekim suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı.*” (Mezmur 51:5)